

Případ
ukradeného
Zuba

WILLIAM RITTER

HOST

Případ
ukradeného
Zubu

Případ
ukradeného
Zuba

WILLIAM RITTER

BRNO 2017

First published in the United States under the title:

BEASTLY BONES: A JACKABY Novel

Copyright © 2015 by William Ritter

Published by arrangement with Algonquin Books of Chapel
Hill, a division of Workman Publishing Company, Inc.,
New York

Cover design © jdrift design

Cover image © Claire Sherwood (silhouette), Richard
Watson (farmhouse), and Shutterstock (man's face)

Translation © Vratislav Kadlec, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-074-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-075-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-076-9 (Formát MobiPocket)

*Tuto knihu věnuji Russovi,
který mě naučil, že dřevo nejlépe ví,
jaký by mělo mít tvar,
a Eleanor,
která vždy šla vlastní cestou
a dláždila ji vzácnými slovy.*

KAPITOLA PRVNÍ

„Následujte mne, slečno Rooková,“ řekl Jackaby a zaklepal na dveře se zdobným kováním v Campbell Street číslo 1206. Kdyby byl můj zaměstnavatel běžným soukromým vyšetřovatelem, šlo by nejspíš o vcelku jednoduchý pokyn, ale za tu dobu, co jsem pracovala jako jeho asistentka, jsem už zjistila, že na Jackabym není běžné téměř nic. Pokud ho má člověk následovat, vyžaduje to značně flexibilní přístup ke skutečnosti.

Vysoká a hubená Jackabyho postava většinou plula světem v dlouhém hnědém kabátě. Zdálo se, že kdysi mohlo jít o poměrně drahou část oděvu, ale teď byl ošoupaný a zevnitř i zvenčí doplněný o bezpočet cinkajících a řinčících kapes a váčků plných různých cetek a nástrojů, které Jackaby považoval za nezbytné pro svou práci. Kolem krku měl detektiv omotanou absurdně dlouhou šálu, jejímiž konci za chůze ometal dláždění.

Největší zlo však trůnilo na jeho hlavě, naražené přes tmavou změť divoce rozčuchaných vlasů. Jackabyho čapka, ta pletená hrůza, byla nepravdělnou směsicí vláken a barev, spletených bez jasného vzoru. Tloukla se s šálou. Tloukla se

s kabátem. Dokonce i jednotlivé kousky vlny se tloukly mezi sebou. Tahle čepice by působila nesourodě, i kdyby visela samotná na věšáku.

Jackaby nebyl nikterak ošklivý muž. Chodil hladce oholený a vždycky trochu voněl po hřebíčku a skořici. V dobrém obleku a kravatě by byl nejspíš pro jistý druh dívek vyloženě přitažlivý, ale v oděvu, který upřednostňoval, působil jako výstřední šílenec. S oblibou mi připomínal, že „vzhled není všechno“, ale troufám si tvrdit, že *zcela bez významu* zevnějšek také není. Můj zaměstnavatel o některých věcech uvažoval poněkud jednostranně. Vlastně o většině věcí.

Žena, která nám přišla otevřít, měla však zjevně tolik vlastních starostí, že si Jackabyho směšné čapky nevšímala. Oba nás pozvala dovnitř a zavedla nás do vkusně zařízeného obývacího pokoje. Dům připomínal řadu anglických panských sídel, po kterých mne matka vláčela coby dítě. Můj otec byl tak trochu cestovatel — možná jste někdy četli o neohroženém Danielu Rookovi —, ale matka dávala přednost tradici a slušnému vychování. Užívala všech výhod otcovy neblahé proslulosti, aby si našla cestu na bezpočet londýnských zahradních dýchánek, a brávala mě s sebou, protože doufala, že díky tomu zatoužím být rovněž řádnou dámou. To všechno ve mně ovšem vyvolalo spíš touhu utéct někam ven a hrát si v blátě tak jako táta.

V jistých ohledech nebylo na Nové Anglii vlastně vůbec nic *nového*. Zdálo se, že naše současná hostitelka by pohodlně zapadla do společenského okruhu mé matky. Představila se jako Florence Beaumontová a zeptala se, zda si nechceme odložit kabáty. Jackaby to rozhodně odmítl za nás oba. Byla

bych raději, kdyby to neudělal, protože horko v místnosti bylo v ostrém kontrastu k chladné bríze venku. Do New Fiddlehamu dorazilo jaro 1892, ale ještě zcela nezaplašilo poslední zimní větry.

Paní Beaumontová nás zavedla k nevelkému výklenku v zadní části pokoje. V koutě tam leželo několik dek, drobný růžový obojek se zvonečkem vpředu a sada stříbrných misek postavených na bílých ubrouscích. V jedné z misek bylo cosi, co připomínalo zbytky nedojedeného tuňáka, a v druhé byla voda, spousta kočičích chlupů a živá ryba. Ryba se nespokojeně převalovala, jelikož byla skoro tak velká jako celá miska.

Jackaby si dřepł, opřel si lokty o kolena a zíral do vody. Díval se, jak sebou ryba párkrát stísněně mrskla, sledoval její pohyby a potom z okraje misky sebral několik kočičích chlupů. Čichl k nim, ochutnal je a strčil do kapsy kdesi v hlubinách kabátu.

Vytáhla jsem černý notýsek, který mi dal Jackaby po dokončení prvního případu, a snažila jsem se, aby si paní Beaumontová nevšimla, že jsem zatím na první stránce. „Psala jste něco o nemocné kočce?“ nadhodila jsem, zatímco se můj zaměstnavatel šťoural ve zbytcích ležících ve druhé misce. „Pan Jackaby by to zvíře jistě rád viděl.“

Rty paní Beaumontové se zachvěly. „Jmenuje se V-V-Všetečka.“

„Ano, a kde je Všetečka zrovna teď?“

Paní Beaumontová se pokusila odpovědět, ale zmohla se pouze na jakési zakvičení, které jsem nedokázala rozluštit, a na posunek směrem k výklenku.

Jackaby vstal. „Všetečka je přímo zde, že ano?“

Žena přikývla.

„Všetečka je ta ryba, že?“

Žena znovu přikývla. „Teprve od nedávna,“ fňukla.

„Chápu,“ řekl Jackaby.

Zdálo se, že jeho věčný tón protrhl hráz ženina mlčení. „Musíte si myslet, že jsem se zbláznila! Nevěděla jsem, na koho se obrátit, ale vaše jméno občas přišlo na přetřes. Víte, mívám tu hosty. Na moje večírky chodí významní lidé. Například minulý týden tu popíjel čaj starosta Spade. A někteří lidé mi při večeři povídali, že se specializujete na věci, které jsou... které jsou... *nezvyklé*.“

„Mírně řečeno,“ poznamenala jsem.

„Rád slyším, že mě lidé doporučují, madam,“ řekl Jackaby a obrátil svou pozornost zpátky k veliké rybě v malé misce.

„No, vlastně bych to nenazývala doporučením,“ dodala paní Beaumontová. „Byly to spíš různé historky, v některých případech dokonce varování...“

„Ano, ano, velmi pěkné.“ Jackabyho pozornost už se přesunula k vyšetřování. Klesl na všechny čtyři a prohlížel si hromádku dek.

„Vždycky jsem se o Všetečku dobře starala,“ pokračovala žena. „Česala jsem ji a koupala a kupovala jsem jí to nejdražší kočičí žrádlo. Dokonce jsem jí občas nosila z hokynářství čerstvé ryby. Nejdřív jsem si myslela, že není ve své kůži kvůli svému — no — stavu. Ale pak jí začaly rašit š-šupiny a teď... teď...“ Paní Beaumontová se opět přestávala ovládat a hlas jí přeskočil do nepřírozené tóniny.

„Kvůli svému stavu?“ pokusila jsem se ji pobídnout. „V jakém byla Všetečka stavu?“

„V jiném stavu. Byla těhotná,“ odpověděl Jackaby za paní Beaumontovou.

Žena přikývla.

„Jak jste to zjistil?“ zeptala jsem se.

Jackaby nadzvedl cíp deky a odhalil klubko roztomilých spících koťat. Tu a tam jim v srsti prosvítaly šupiny. Nejmenší z nich mělo chundelaté žábry, které se nafukovaly a zase splaskávaly, jak oddechovalo, ale i tak bylo rozkošné.

„Usuzuji správně, že až do nedávna měla Všetečka mnohem víc volnosti, aby se mohla potulovat po nocích?“ zeptal se Jackaby.

Žena zamrkala a opět se opanovala. „Ano, ano, je to tak. Obvykle jsem v noci nechávala otevřené okno a Všetečka si mohla kdykoliv odskočit, ale většinou byla ráno zpátky. Říkala jsem si, že ten poslední měsíc bude lepší držet ji doma, alespoň do té doby, než vrhne. Hrozně totiž mrzlo. Nechtěla jsem, aby chudinka...“

„Ano, to je všechno moc pěkné,“ přerušil ji Jackaby. „Zmínila jste se, že jste jí občas kupovala ryby. Předpokládám také správně, že jste jí podobné pochoutky dopřávala poslední dobou častěji?“

„Jen jsem chtěla, aby byla spokojená, když už ji držím doma jako...“

„A vždycky šlo o stejný druh ryby?“

„Hm... ano. Kupovala jsem makrely. Byla to chyba?“

„Právě naopak, paní Belmontová...“

„Beaumontová,“ opravila ho žena tiše.

„Právě naopak, paní Beaumontová, možná to bylo to nejlepší, co jste mohla udělat. Nebojte se. Dohlédneme na to, aby se těm zvířatům dostalo adekvátní péče.“

„Vezmete si i kořata?“ fňukla paní Beaumontová. Do očí se jí draly slzy a ret se jí chvěl.

Jackaby si povzdechl. „Dejte mi chvilku, abych to probral se svou váženou kolegyní.“

Zatímco paní Beaumontová lomila rukama, pokynul mi, abych přišla blíž. Naklonil se ke mně a nasadil cosi jako tlumený, tajnůstkářský tón, který musel dobře slyšet každý, kdo stál poblíž. „Slečno Rooková, jak byste ohodnotila nebezpečnost této situace na stupnici od jedné k avokádu?“

„Nebezpečnost?“ zaváhala jsem.

„Ano, slečno Rooková,“ pobídl mě Jackaby, „jde mi o váš názor *odborníka*.“

„Na stupnici od jedné k avokádu?“ Přistoupila jsem na jeho hru, naoko jsem se probírala poznámkami naškrábanými v zápisníku a snažila jsem se šeptat co nejzřetelněji a nejzávažněji. „Řekla bych tak... žalud? Možná jezevec? Čas teprve ukáže.“

Můj zaměstnavatel vážně pokýval hlavou.

„Tak co? O co jde? Dokážete jim... pomoci?“ Paní Beaumontová se ošívala a neklidně si škrubala za krajkový límeček, zatímco Jackaby zvažoval odpověď.

„Jde o nákazu, madam. Nakažlivá infekce, bezpochyby. Byla jste jí důkladně vystavena, ale buďte bez obav, patrně jste pouze přenašeč. Je značně nepravděpodobné, že by se u vás vyskytly nějaké symptomy. Teď je podstatné, aby kořata dál nešířila nákazu po okolí.“

„Je to opravdu tak špatné?“ zeptala se paní Beaumontová. „N-neměli bychom zavolat policii nebo... nebo pohodného?“

„Pokud chcete.“ Jackaby se tvářil zamyšleně. „Ale nejlepší pochopitelně bude, když Všetečku s koťaty prostě vezmeme k nám a zachováme ohledně celé záležitosti jistou diskrétnost. Nejsem odborník na pořádání večírků, ale dokážu si představit, že společenskému postavení dvakrát neprospěje, když se o člověku rozšíří, že je přenašečem exotické infekční choroby. Jak se má mimochodem starosta Spade?“

Paní Beaumontová popotáhla a chvíli přemýšlela o detektivových slovech. „Počkejte, přinesu větší mísu,“ zakňourala nakonec. „Ráda bych, aby Všetečka měla alespoň pohodlí.“ Ještě jednou fňukla a zmizela v sousední místnosti.

Některé dívky pracují v obchodě nebo prodávají květiny. Některé dívky si najdou manžela a starají se o domácnost. Já dělám asistentku potrhlému detektivovi a pomáhám při vyšetřování nevysvětlených jevů — jako jsou třeba ryby, které by měly být kočkami, ale podle všeho zapomněly, jak na to. Jmenuji se Abigail Rooková a taková už je moje práce.

KAPITOLA DRUHÁ

Za pár minut už jsem byla i se svým zaměstnavatelem na ulici, tentokrát navíc s krabicí poněkud rybovitých koťátek a objemnou křišťálovou mísou na punč, ve které byla čerstvá voda a maličko chlupatá makrela. Jackaby šlechetně rozhodl, že ponese koťata. Chladný novoanglický větrík vál v občasných poryvech, hvízdal v úzkých uličkách a ostře mi připomínal mokrou skvrnu na blůze, v místech, kam mi co chvíli vyšplouchla voda z mísy.

„Co to bylo za představení, tam uvnitř, pane Jackaby?“ zeptala jsem se a ze všech sil jsem se snažila celá nezmačket.

„Jaké představení?“ Jackaby zdvihl jedno obočí.

„Od jedné k avokádu? A to jsem teď odborník?“

„Pokud tomu dobře rozumím, tak trochu odborník jste, třebaže v poněkud jednotvárném oboru, který spočívá ve vyhrabávání a studiu starého kamení. V tu chvíli se mi zdálo to označení vhodné.“

„Zabývala jsem se paleontologií, ne geologií. Než jsme se potkali, studovala jsem fosilie, ne staré kamení, pěkně děkuji.“

„Ach, ano, fosilie. Jinými slovy zkameněliny, tedy kosti, které během nesmírně dlouhé doby mineralizovaly a změnily se v... co?“

„V kámen.“

„Ano, v kámen. V hodně staré kamení, že?“

„No tak dobře. Nevím, jestli mě pár lekcí a jedna polní expedice kvalifikuje jako odborníci, ale i tak bych byla raději, kdybyste se neodvolával na moje omezené vzdělání, když lžete stařenkám.“

„Budu to mít na paměti, až bude příště něco podobného zapotřebí.“

„Díky moc. Když už o tom mluvíme, neměla by být v karanténě nebo tak něco?“ zeptala jsem se a ohlédla jsem se k majestátnímu starému domu.

„Proč, u všech všudy?“ Jackaby pošimral světle oranžový čumáček, který nesměle vykoukl z krabice. „Aha, jde o tu věc s nakažlivou chorobou. Ne, ne — žádná infekce to není. Nic, čeho by bylo třeba se obávat. Prostě jsem měl pocit, že pro tu nebohou ženu to nebude tak zneklidňující, jako kdyby se dozvěděla pravdu.“

„A pravda je tedy jaká?“

„Jsou to nepolapitelní, masožraví kožoměnci. Á, podívejte. Tenhle má chundelatou dorzální ploutvičku! Nazdárek, maličký.“

Zastavila jsem se vprostřed ulice. Voda vyšplouchla přes okraj a makrela v míse netečně zakroužila.

„Mohl byste mi to ještě jednou zopakovat?“

„Nebojte,“ řekl Jackaby. „Rád vám to vysvětlím. Dorzální v zásadě znamená hřbetní, jde tedy o ploutev umístěnou na zádech. Jen jsem si všiml, že...“

„Nemluvím o ploutvích! Říkal jste, že jsou to masožraví kožoměnci?“

„Ach ano! Jde o somatické mimikry. Není to úžasné? Ty malé potvůrky jsou agresivní imitátoři nejvyšší úrovně. Adaptují se na dané prostředí tak, že fyzicky zcela napodobí převládající zdroj potravy, proniknou mezi svou kořist, poskytou nic netušícím obětem pocit bezpečí a ochrany a podělí se s nimi o doplňkové živiny. Pak, když si získají důvěru, svou kořist pozřou. Zdá se, že Všetečka si ráda pochutnávala na kočkách — dokud se ovšem neocitla pod zámek.“

„Ale to je strašné!“

„Ani ne. To je zkrátka příroda. Třeba kukačky jsou také agresivní imitátoři — přesněji hnízdní parazité —, a přitom se tihle malí darebové proslavili jako roztomilá ozdoba nástěnných hodin.“

„No... dejme tomu.“ Pokračovala jsem v chůzi, a zatímco jsme přecházeli ulici, pozorněji jsem si makrelu prohlížela. „Ale stejně je poněkud zneklidňující, když si představím, že se tu potuluje kanibalská kočka, která žere jiné kočky.“

„Není to kanibalismus, ale pouze mimikry, Rooková. Držíte důkaz, že ten tvor vůbec nepatří mezi kočkovité šelmy. Jakmile byl přinucen zaměřit se na jiný zdroj pravidelné potravy, jeho tělesná schránka se adaptovala.“

„Takže ta... věc se může kouzlem proměnit v jakéhokoliv tvora, kterým se živí?“

„To nejsou kouzla, Rooková. To je věda. Schopnost určitých tvorů samovolně se adaptovat na okolní prostředí je dobře zdokumentovaná. Už Aristoteles podal zprávu o maskovacích schopnostech chobotnic. Dokážou samovolně měnit barvu.“

„Jako chameleoni?“

„Přesně tak. Biologický mechanismus, který funguje v tomhle případě, je zjevně daleko složitější, ale zas se tolik neliší od toho, jak chameleoni mění barvu. Darwin tyhle tvory vlastně nazval *chameleomorfy*, čímž přímo odkazoval na zmíněné ještěřky a jejich mimikry. Je to pochopitelně zavádějící označení, protože slovo *chameleon* neodkazuje na schopnost adaptace, ale znamená v řečtině ‚zemní lev‘ — nicméně je už taková tradice, že se jeden tvor pojmenovává po druhém.“

„To je vyloučeno. Charles Darwin nikdy žádné kožoměnce neobjevil. To by o tom něco napsal.“

„Hm?“ Zdolali jsme prudké stoupání na Market Street, a když jsme zase zamířili z kopce, Jackaby mi věnoval potutelný úsměv. „A on o tom nenapsal?“

Na Jackabym bylo cosi, co ve mně vyvolávalo potřebu udělat na něj dojem. Možná to bylo jeho neochvějné sebevědomí, či snad skutečnost, že se mnou mluvil na rovinu a nesnažil se mi zalichotit ani mě shodit. Pravda, Jackaby dokázal být neomalený, či přímo urážlivý — ale když se mnou někdo jednal jako s dítětem, vždycky mě to uráželo mnohem víc. Po ničem jsem netoužila tolik jako dokázat, že na to mám, a Jackaby mi to umožnil. Ráda bych tudíž napsala, že jsem samolibé poznámky svého zaměstnavatele odrážela duchaplnými argumenty nebo že jsem si vydobyla uznání v následující diskuzi. Jenže člověk bohužel pokaždé nedostane to, co by chtěl.

Místo toho jsem pouze otevřela ústa, abych něco řekla, podpatkem jsem škobrtla o rozbitou dlaždici, nemotorně jsem zavrávala, skácela jsem se kupředu, celá jsem se zmáčela vodou a křišťálová mísa na punč — i se svým nešťastným

obyvatelem — mi přitom vyjela z rukou na rušnou, prudce se svažující Market Street.

Nádoba jako zázrakem přestála náraz, kodrcavě se rozjela po dlažbě a klouzala skoro celý jeden blok jako neřízené saně. Ulice New Fiddlehamu nejsou nikdy prázdné, a tak půl tuctu kolemjdoucích sledovalo ujíždějící mísu, dokud se nedostala do pravotočivé zatáčky a nenarazila do obrubníku. Několik chodců uskočilo stranou, když se nádoba rozlétla u jejich nohou a zasypala výlohu malého brašnářství drahocennými střepinami. Poslední blyštivé úlomky se ještě ani nezastavily a já jsem už byla opět na nohou a utíkala jsem k nim.

Vylekaná makrela se svíjela, pleskala sebou na mokré dlažbě a i přes půl bloku jsem viděla, že balancuje na hraně kanálu. Tiše jsem zaklela a snažila jsem se rybu silou vůle přimět, aby vydržela chvíli v klidu. Žádám snad tolik, když chci, aby moje selhání projednou skončilo jako prkotina a nezvrhlo se v martyrium? Ten malý šupinatý dareba sebou hodil a obloukem se vymrštil přímo k mříži kanálu. Čas se zpomalil.

Přesně v okamžiku, kdy se už už zdálo, že mé selhání bude fatální, zjevil se zachránce v podobě hřmotného chlapa. S pozoruhodnou mrštností máchl mohutnou rukou a chytil rybu vprostřed skoku za ocas. Jednou rukou ji přidržel a druhou mi pomohl bezpečně se zastavit. Když jsem opět získala rovnováhu, muž se hluboce, hrdelně zasmál a silně mě poplácal po rameni.

„Cha! Mám vás!“ Jeho široký úsměv spočíval v hustém, naježeném, kaštanově hnědém plnovousu.

„Tak to je úlovek dne, Hudsoně,“ ozval se přímo za mnou můj zaměstnavatel.

„Pche. Ta makrela není špatná — ale řek bych, že ještě není plně vzrostlá. Hodil bych ji zpátky! Cha!“ Muž se znovu hlasitě zasmál a poplálal mě po zádech tak horlivě, že jsem málem znovu upadla. „Hádám, že ta ryba začla lítat a ty v tom máš prsty! Rád tě vidím, R. F. Jo, a když už vo tom mluvím, mám dojem, že ten drobek by potřeboval kapánek svlažit. Momentík.“

Muž se otočil i se zmítající se rybou v ruce a jeho obrovitá postava zmizela v brašnářství. Z blůzy mi kapala voda, pod nohama mi zvonily střepy a já se pomalu obrátila ke svému zaměstnavateli. „Pane Jackaby, moc...“

Přísně si mě měřil.

„Moc se omlouvám,“ řekla jsem.

Upíral na mne pohled s nepatrně zdviženým obočím.

„Moc, moc, moc se omlouvám.“

Povzdychl si. „Četnost slovíčka *moc* ve vaší omluvě je zcela irrelevantní, slečno Rooková. Co vidíte, když se podíváte na tahle stvoření?“ Přidržel přede mnou krabici a chlupatý čumáček, který z ní zvědavě vykukoval.

„Vidím... kořata.“

„A chcete vědět, co vidím já?“

Přikývla jsem. Jackaby nebyl obyčejný detektiv. A záhady, které řešil, nebyly z těch, které by dokázal rozlousknout obyčejný vyšetřovatel — šlo o neuvěřitelné případy, které člověka přiváděly daleko za hranice toho, co jsou lidé ochotní přijmout. A Jackaby byl tak zdatný v odkrývání matoucího a paranormálního z jednoho prostého důvodu — a tím nebyla ani jeho rozsáhlá okultní knihovna, ani jeho ohromné znalosti z oblasti tajemna — byl v onom oboru tak zdatný proto, že byl sám matoucí a paranormální. Tam, kde bychom vy nebo

já viděli jen povrch věci, vnímal Jackaby hlubší skutečnost. Tvrdil, že je díky tomu „jasnovidcem“ — nepodobal se ovšem žádné staré kartářce nebo šarlatánce s křišťálovou koulí. Jackaby viděl skutečnou podobu věci i osob.

„Co vidíte?“ zeptala jsem se.

„Vidím neomezený chaotický potenciál, tito tvorové jím vyloženě překypují. Jejich aura se nedrží na kůži jako běžné fluidum — vybuchuje, jiskří a svíjí se. Momentálně jsou tito tvorové roztomilí a poměrně krotcí, ale jsou schopní způsobit naprostou zkázu. Darwin malé chameleomorfy poprvé objevil na ostrově Mauritius. Nedočtete se o tom v žádné učebnici, ale je to tak. Na ostrově tehdy žil také jistý pták — do doby, než ho cosi začalo lovit. Holanďtí námořníci mu přezdívali *walgvogel* neboli „hnusný pták“. Podle několika starých svědectví, včetně tajné zprávy, kterou sepsal sám Darwin, pojídali ti ptáci jedince vlastního druhu. Ani ne půl století po svém objevení byli vyhubeni. Možná je znáte pod jejich běžnějším označením — dronte mauricijský neboli blboun nejapný.“

„Myslíte si, že kdybych nechala jednoho z těch *chameleomorfových* tvorů utéct, kočky by mohl potkat stejný osud jako blbouny?“

„Dneska vypadají jako kočky, ale jak už víte, zítra mohou být něčím úplně jiným. Snažím se jen poukázat na to, že pokud někam zavlečete cizokrajného predátora, zvláště když má takovéto skryté schopnosti, může to být pro místní ekosystém zničující.“

Mohutný vousatý muž se vynořil z brašnářství a ukončil náš rozhovor. „Hej, Jackaby, dlužíš tomu chlápku vevnitř

novej kýbl na mytí podlahy! Žádněj strach, pořádně jsem ho vypláchnul.“ Podal mi oprýskaný plechový kbelík a já jsem ho vděčně přijala. Ryba se převalovala uvnitř, opět maličko stísněná, ale nezraněná. „A kdopak jste vlastně vy, slečinko?“

„Abigail Rooková, pane. Nevím, jak bych vám poděkovala.“

„Páni, Angličanka! Bacha, Jackaby! Mohl bys nedopatřením pochytit nějaký vychování. Mý jméno je Hank Hudson, slečno Rooková.“

Podal mi ruku a já jsem s ní potřásla. Na sobě měl dlouhý hnědý kabát s širokými klopami a boty, ve kterých by se nejspíš dal přejít celý světadíl. Připomínal horu obnošené kůže a páchl po koních a táborovém ohni. Byl jako ti drsní američtí horalové, o kterých jsem četla jako malá, až na to, že Davy Crockett na stránkách mých dobrodružných sešitů nikdy nepůsobil tak mohutně.

„Pan Hudson je zkušený lovec kožešin a můj vážený spolupracovník, slečno Rooková. Kdy ses vrátil do New Fiddlehamu, příteli?“ Jackaby si opřel krabici s kořaty o bok a napřáhl paži, ale Hank Hudson ho místo podání ruky hbitě objal a srdečně ho poplácal po zádech, až se můj zaměstnavatel nemotorně zapotácel a měl co dělat, aby krabici neupustil.

„Jsem tu jenom na skok. Strávil jsem rok v Oklahomě a vobchodoval jsem s Čerokiema. Dobře se tam loví, ale taky mám tu chatku v Gad's Valley, vo kterou se musím starat. Jakmile se zbavím nějakýho zboží a doplním zásoby, zamířím zas dolů na jih. Jsem rád, že jsem na tebe narazil. Nakoupil jsem nějaký dobrý bylinky, který by tě mohly zajímat. Jo, a taky mám čerokískej šamanskěj kruh, kterej se ti určitě bude líbit. Budeš večer doma?“

„Ano, samozřejmě. Pořád bydlím na Augur Lane. Pamatuješ si ten dům?“

„No jasně — na takový doupě se nedá zapomenout.“ Hudson na Jackabyho mrkl, což ve mně probudilo zvědavost, zda zná ohledně podivného domu na Augur Lane všechny podrobnosti. „Tak se uvidíme pozdějc, lidi. Rád jsem vás poznal, slečinko.“

Dotkl se na pozdrav své kožešinové čapky a ráznými kroky vyrazil po chodníku opačným směrem nežli my. Já s Jackabym jsme pokračovali do Augur Lane. Dávala jsem si velký pozor, kam šlapu, a snažila jsem se hladinu vody v kbelíku udržet v klidu. Doufala jsem, že mi třeba Jackaby poví, jak se s tím lovcem kožešin seznámil, ale neřekl nic. Nebyla jsem si z jeho výrazu jistá, zda je na mě stále našťvaný kvůli mé neschopnosti, nebo je pouze nespolečenský jako obvykle.

Na Jackabym toho bylo ostatně hodně, co ve mně vyvolávalo nejistotu. Byl neustále tak upřímný, že jsem snadno zapomínala, jak málo toho o svém zaměstnavateli ve skutečnosti vím. Například jsem si všimla, že pan Hudson ho oslovil počátečními písmeny jeho jmen, ačkoliv jinak mu téměř každý, koho jsme zatím potkali, říkal prostě „Jackaby“.

„Co znamená ‚R. F.‘?“ zeptala jsem se, když jsme procházeli obchodní čtvrtí poblíž Augur Lane.

Jackaby se ohlédl, a než odpověděl, několik vteřin si mne prohlížel. „V mojí branži, tedy při vyšetřování různých tajuplných událostí a všemožných magických záležitostí, člověk musí přijmout jistá bezpečnostní opatření nadpřirozeného charakteru.“

„Máte na mysli třeba ten česnek a levanduli, co jste rozvěsil všude po domě?“

„To není levandule, je to irský vřesovec — ale ano, mám na mysli něco podobného,“ odpověděl. „Jména dávají moc. Pro ty, kdo ovládají určitá prastará, velice temná umění, je dobrovolně odhalené jméno jako provázek, za který se vodí loutka. Svoje jméno jsem se rozhodl bedlivě střežit.“

„Slibuji, že z vás žádnou ďábelskou loutku neudělám,“ řekla jsem. „Žádná temná umění ani v nejmenším neovládám. Dokonce neumím ani žádné karetní triky.“

„To mě velmi uklidňuje, nicméně mám dojem, že i tak si své jméno nechám pro sebe. Z vás pochopitelně obavy nemám, slečno Rooková,“ dodal, „ale nejspíš zjistíte, že moje rozhodnutí v tomto ohledu je zcela konečné. O svoje plné jméno jsem se nepodělil dokonce ani s Jenny — a ta je nejen výjimečně spolehlivá, ale navíc i mrtvá.“

Jenny Cavanaughová byla jednou z těch podrobností týkajících se domu na Augur Lane. Celá nemovitost jí kdysi patřila — a ona zde zůstala i po své předčasné a tajemstvím obestřené smrti. Můj zaměstnavatel proti tomu nic nenamítal a přízračná Jenny se jednoduše stala řádným členem domácnosti. Navzdory svému chmurnému příběhu byla tím nejpřátelštějším duchem, s jakým se člověk mohl setkat. Nakonec se z nás staly poměrně dobré přítelkyně a byla pro mne daleko menší záhadou nežli můj zaměstnavatel.

„Můžu hádat?“ ozvala jsem se.

Jackaby obrátil oči v sloup. „Můžete dělat, co chcete. Ale moje rozhodnutí to v žádném případě nezmění.“

„Je to... Richard Frederic?“

„Ne, a nehodlám...“

„Russell Francis?“

„Ne. A začínáte být...“

„Rumplcimprcampr Finnegan?“

Jackaby vzdychl. „Ano, slečno Rooková. Je to Rumplcimprcampr. Odhalila jste mě. Jsem vychytralý pohádkový skřet.“

„Rozhodně by to nebylo to nejdivnější, co jste mi řekl od chvíle, kdy jsem pro vás začala pracovat.“

KAPITOLA TŘETÍ

Jakmile jsme se vrátili do domu na Augur Lane, Jackaby se zavřel v laboratoři. Nabízela jsem mu, že mu pomůžu postarat se o chundelaté chameleomorfiky, ale mávnutím ruky mě vykázal z místnosti a zabouchl za mnou dveře. Odšourala jsem se křivolakou chodbou a klesla jsem za stůl ve vstupní hale, rozhodnuta pokračovat v každodenní práci. Stohy Jackabyho pomáchaných účtů a složek ke starým případům pořád naléhavě potřebovaly utřídit, ale jak se tak odpoledne klonilo k večeru, nedokázala jsem se soustředit.

Teprve nedávno se mi povedlo svého zaměstnavatele přesvědčit, že nejsem žádná porcelánová váza, která by potřebovala neustálou ochranu. S rolí slona v porcelánu bych se ale také nerada smířovala. Ta nehoda s rybou rozhodně nepatřila k mým světlým chvilčkám, ale jinak si v terénu dokážu poradit. Opravdu. Nacpala jsem další dávno zapomenutou účtenku do zaprášené kartotéky za svými zády a zamračila jsem se. Z ničeho mě tak nesvrběly ruce, jako když jsem se cítila neužitečná.

Nešlo o to, že bych nechápala Jackabyho obavy. Pracovat jako asistentka nejlepšího a nejspíš také jediného detektiva,

který se zabývá nadpřirozenem, bylo v mnoha ohledech úžasné — ale nemohla jsem popřít, že také dost nebezpečné. Zdálo se, že Jackabyho šílená laboratoř by klidně mohla být vyba-
vena k oživení Frankensteinova monstra, a knihovnu obývaly hroznivé stíny, které se plížily po podlaze a lepily se mi na paty, kdykoliv jsem se jen nachomýtlá moc blízko k sekci nebezpečných dokumentů. Všude kolem se povalovaly exotické zvířecí lebky a sošky rozhněvaných cizokrajných božstev. Dokonce i neškodně vypadající, téměř nudný zelený žabák v teráriu vedle mého stolu — Jackaby mu říkal Ogden — měl nepříjemný zvyk vypouštět z očí odporně páchnoucí plyn, kdykoliv se cítil v ohrožení. Takový byl zkrátka život vedle mého zaměstnavatele i vše uvnitř tohoto domu — pocit neustálého ohrožení se tu mísil s šílenstvím.

Když jsem se poprvé zúčastnila vyšetřování v terénu, střetla jsem se s vražedným zloduchem, který mě málem zabil. Jako lehkomyšlná panna z dobrodružných sešitů jsem nedbala varování, přimotala jsem se mu přímo do cesty a ocitla jsem se ve smrtelném ohrožení. Opravdu nerada to přiznávám, ale nebýt Jackabyho zásahu, téměř jistě bych zemřela a nebyla bych jediná.

„Pořád to bolí?“ zeptal se kdosi laskavě a ten hlas mě vrátil do přítomnosti.

Do místnosti vplula Jenny Cavanaughová. Její stříbřité nohy se vznášely těsně nad podlahou a průsvitné vlasy jí lehce povlávaly kolem hlavy. Bezděčně jsem zvedla ruku k drobné jizvě na prsou, která mi zbyla jako památka na onu téměř osudnou noc, ale hned jsem paži zas nechala klesnout.

„Ne, je to dobré. Jenom jsem se zamyslela.“

„A co se ti honí hlavou?“ zeptala se Jenny. Plynulým, ladným pohybem se zastavila a opřela o roh stolu. Od chvíle, kdy jsem dorazila do New Fiddlehamu, se Jenny stala mojí nejbližší a nejmilejší kamarádkou. Ačkoliv byla nehmotná, na její rady jsem se mohla vždycky spolehnout.

„Dneska jsem něco zpackala.“

„A má to následky?“

„Akorát rozbitou křišťálovou mísu — a málem to odnesla jedna ryba, která vlastně není ryba.“

Pozvedla jemně světlé obočí.

„Šlo o Jackabyho případ,“ dodala jsem a klesla jsem čelem na přeplněný stůl.

Jenny pokývala hlavou. „Přijde mi, že se nakonec tak moc nestalo. S Jackabym si nedělej starosti. Nebude se zlobit dlouho. Sám už toho zpackal spoustu bez tvé pomoci.“

„Já vím. Ale vlastně nejde o Jackabyho — jde o to..“ Odhrnula jsem si vlasy z obličeje a opřela jsem se na židli. „Jde o všechny ty lidi... kteří mi pořád říkali, že něco nedokážu a co bych neměla dělat. Jako mí rodiče. Dost často jde o mě samotnou. Zvláštním způsobem mě těší, že je Jackaby zklamáný. Neříkej mu to, ale je pěkné, že ode mě konečně někdo čeká něco víc. Jenže o to těžší je pak zbavit se výčitek.“

Jenny sklouzla pohledem ke svým průsvitným dlaním. „Rozumím,“ řekla tiše. „Člověka povzbudí, když s ním někdo jedná jako se sobě rovným. To je jeden z důvodů, proč jsem tenkrát před lety řekla *ano*.“ Měla na prstě tenký snubní prstýnek, přízračný stříbrný kroužek téměř ztracený na jejích stříbřitých rukou. Zlehka se ho dotkala a já jsem zatajila dech. Jenny jen zřídkakdy hovořila o době před svou smrtí. „Zbavit se výčitek

je někdy nesmírně těžké,“ prohlásila a zvedla zrak. „Také si pár věcí vyčítám.“

Polkla jsem. „Jenny...“

Tvář se jí rozjasnila a ona se zlehka usmála. „Hod' to za hlavu, Abigail. Minulost nech nám přízrakům a soustřed' se na to, co budeš dělat teď. Krom toho, Jackaby je skvělý v řešení *paranormálních* věcí, ale je naprosto ztracený, když přijde na ty *normální*. Jestli na něj chceš udělat dojem, nemysli na svoje slabé stránky — mysl na ty jeho. Co by tak mohlo uniknout jemu?“

Pokrčila jsem rameny. „Byl to docela jednoduchý případ — přinejmenším v porovnání s jeho dalšími případy. Vlastně to zabralo jenom pár minut. Poznal to stvoření na místě a hned si ho odnesl — i s celým vrhem koťat.“

„Myslela jsem, že to byla ryba.“

„Tahle koťata tak trochu smrdí od hlavy. Je to na dlouhé povídání. Sama víš nejlíp, že Jackaby není ten typ, co by si domů nosil běžné mazlíčky.“ Odmlčela jsem se. V hlavě se mi začala líhnout nesmělá myšlenka. „Ale zato paní Beaumontová je přesně tenhle typ,“ řekla jsem. „A podle všeho měla dojem, že si domů přinesla úplně normální kočku.“

„Páni, Abigail, že by tě napadlo něco chytrého přímo před mýma očima?“ popíchlá mě Jenny.

„To ani ne — jen mi to vrtá hlavou,“ řekla jsem. „Jackaby povídal, že ti tvorové jsou vzácní a nepocházejí odtud. Takže kde se tu Všetečka vlastně vzala?“

„Hmm, podívejme, ztělesněná zvědavost a cílevědomost.“ Jenny se láskyplně usmála. „Začínám mít dojem, že jste s Jackabym každý trochu jinak pečený, ale v jádru ze stejného těsta.“

Než jsem stihla odpovědět, někdo hlasitě zaklepal na vstupní dveře a já jsem se najednou ocitla v místnosti sama. Šeptem jsem poděkovala směrem k místu, kde Jenny ještě před chvílí stála, a zvedla jsem se, abych přivítala návštěvu.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Když jsem přecházela místnost, pohlédla jsem z okna. Na ulici stál robustní vůz, k němuž byl zapřažený pár urostlých koní. Dost se lišil od elegantních černých kočárů a drožek, které jsem obvykle vídala ve městě, a připomínal cosi mezi dostavníkem a krytými vozy s plachtou, jimiž v mých dobrodružných sešitech jezdili osadníci z Divokého západu. V kontrastu s šedými budovami obchodní čtvrti působil příjemně neotesaně a nepatříčně.

Nebylo tedy překvapením, že když jsem otevřela dveře, přivítal mne hustý plnovous a široký úsměv Hanka Hudsona. „Pane Hudsoně! Moc ráda vás opět vidím.“

„Ále, úplně bude stačit Hanku, slečinko.“

„Pojďte dál. Řeknu Jackabymu, že jste přijel.“

Pověsila jsem Hudsonův kabát ke dveřím a snažila jsem se nevsímat si sekerky, kterou měl u pasu, ani dlouhého loveckého nože, visícího z druhé strany. Cestou si koupil u kamelota noviny a teď, když jsem ho doprovázela chodbou do nitra domu, jimi před sebou mával.

„Elektrický osvětlení, tady v New Fiddlehamu! Věřila byste tomu? Ani ne do roka — alespoň podle těch novin. Řek bych, že starosta se pořádně snaží, aby byl znova zvolenej. Na Seeley's Square ho už dokonce maj. Che! A to si ještě živě pamatuju, jak jsme pokládali plynový potrubí!“

Přikývla jsem. „Komisař Marlowe také mluvil o tom, že by se měla okolní města propojit telefonem.“

Hank zavrtěl užasle hlavou a hvízdal. „Kam ten svět spěje. Stejně bych si pokaždý vybral hvězdnatý nebe a hlinu pod nohama. Jsem rád, že Gad's Valley maličko zaspalo dobu. I já sám jsem krapánek zaspal dobu, mám ten dojem.“

Došli jsme na konec chodby a já jsem zlehka zatukala na dveře laboratoře. „Jen abyste věděl,“ špitla jsem. „Pan Jackaby je tak trochu špatně naladěn...“

Dveře se rozletěly, před námi stanul můj zaměstnavatel a v ruce držel dlouhou tyč s napůl roztaveným kusem kovu na konci. Na čele měl ochranné brýle s mosaznými obroučkami a už tak neukázněné vlasy se mu pod nimi kroutily do nepravidelných chomáčů. Zeširoka se usmíval, nadšeně rozhazoval rukama a občas pocákal zárubeň dveří lesklou krůpějí kovu. „Hudsone! Příznivé načasování. Pojď dál, pojď dál!“

Místnost, která i jindy vypadala dost šíleně, tentokrát plně rozvinula svůj potenciál — stojany s kádinkami a zkumavkami byly plné kapalin všemožných odstínů, zvonil tu měděný kotel, ze kterého do všech stran jak pavoučí nohy trčely trubky, a nad tím vším se vznášel zvláštní, vytrvalý pach jahod a síry. Na každíčkém volném místě byly rozloženy tabule tlustého skla a proužky kovu. Jackaby odstranil jednu stěnu masivního

terária a rozšířil ho přidáním několika dalších tabulí. V rohu stál otlučený plechový kbelík a krabice — podle tichého mňoukání jsem poznala, že kořata jsou ještě uvnitř.

Jackaby přešel místnost, zhasl modravý plamen na Bunsenově kahanu a odložil kovovou tyč. „Postavil jsi víc příbytků pro zvířata než já,“ řekl. „Myslíš, že bys mi mohl asistovat při budování trochu většího vivária? Při pájení se mi bude určitě hodit ještě jeden pár rukou.“

Pan Hudson odložil noviny na stůl, zvesela přešel k rozestavěnému teráriu a prozkoumal čerstvé spoje.

„Mohl jste mě zavolat, pane Jackaby,“ řekla jsem. „Jsem tu od toho, abych vám asistovala — a zvládnou víc než jen třídít papíry. Vlastně jsem zrovna zvažovala jistý aspekt našeho posledního případu.“

„Není v tom nic osobního, slečno Rooková. S Hudsonem jsme zkrátka už na podobných projektech spolupracovali. Každý máme svou oblast odbornosti a chov divé zvěře je tou jeho. Tvorové, které loví on, většinou ještě žijí.“

Pan Hudson vzhlédl od terária. „Lovit mrtvý by bylo maličko nesportovní, ne?“

„Mám za to, že můj zaměstnavatel naráží na lov fosilií — což zas tak snadné není. Kořist paleontologů možná není tak čilá a nikam neutíká, ale má sklon rozpadat se na kusy rozptýlené po krajině a schovávat se pod zemí v pevné skále.“

„Tak dinosauři, jo? Vsadím se, že z toho nálezu v údolí musíte být nadšená jak kuna v kurníku.“

„Z jakého nálezu? Našly se nějaké fosilie?“ zeptala jsem se.

Hudson zabodl prst do novin na stole. „Jo. V Gad's Valley. Farmář je vykopal, když ryl na stráni. To místo není ani míli

vod mý chaty. Huga Brisbeeho znám už dlouho. Je to spořádanej rančer, ale vždycky mi přišlo, že stačí tak jedna mizerná úroda a ten jeho statek se položí. Ty kosti našel von. Ale zjevně by chtěl dohlédnout i na to, co s nima bude dál. Tady, podívejte se sama.“

Zalistovala jsem novinami a našla jsem příslušný článek. Bylo to přesně tak, jak lovec kožešin říkal. V článku, který napsala jistá Nellie Fullerová, stálo následující:

MIMOŘÁDNÝ OBJEV V GAD'S VALLEY

Gad's Valley je známo spíše svým prostým venkovským půvabem, uplynulý týden však na jedné z místních farem přinesl daleko více vzrušení nežli obvykle. Smrt, dinosaurí kosti a loupež za bílého dne otřáslы obyvateli tichého údolí.

Minulou středu odhalila země na úpatí kopce za rodinnou farmou Brisbeeových obrovskou pravěkou fosilií. Nález okamžitě vzbudil pozornost místních nadšenců i mezinárodních odborníků.

Vykopávky byly nicméně narušeny několika nešťastnými a zneklidňujícími událostmi. V první řadě byla včera ráno nedaleko dotyčného místa nalezena mrtvá Madeleine Brisbeeová (64). Jelikož před několika týdny onemocněla, má se za to, že se zhroutila vyčerpáním. Cizí zavinění se nepředpokládá.

Nedlouho po této tragické ztrátě byly vykopávky narušeny další znepokojivou událostí. Manžel zemřelé, Hugo Brisbee (67), se sotva vrátil z města, kde zařizoval pohřeb, když tu obdržel zprávu, že část vzácného nálezu byla ukradena. Vyšetřování krádeže stále probíhá.

Brisbee se ihned po svém nálezu dopisem spojil s uznávaným americkým paleontologem Lewisem Lambem. Profesor Lamb, vedoucí geologického ústavu při Glanvillské univerzitě, prý dorazí během týdne, aby převzal dohled nad vykopávkami.

Jedno je jisté: navzdory komplikacím a nešťastným událostem vydá půda náležící k Brisbeeovu statku letos mnohem víc než jen mrkev a kedlubny.

„Jackaby, přečtete si to! To rozhodně musíme vidět!“

Jackaby si zamračně vzal noviny a chvíli se do nich díval. „Hm. Tak tohle je zajímavé.“

„Víc než zajímavé, je to úžasné. Chci říct — s tou paní je to smutné, pochopitelně, ale jinak je to přece případ jako dělaný pro nás! Nestoudná loupež, při které byl odcizen vzácný vědecký nález! Myslíte, že kdybychom dokázali vypátrat tu ztracenou kost, nechali by mě asistovat při vykopávkách?“

„Jak to myslíte?“ Jackaby zvedl zrak od čtení. „Jedno zaměstnání už přece máte, Rooková — a nemám na mysli tu záležitost s dinosaury. Ale zpět k věci, nevšimla jste si ničeho zvláštního?“

Na stránce naproti článku o vykopávkách bylo asi půl tuctu zpráv o místních událostech, drobném vandalismu, krádežích psů a koček a pohřešovaných osobách. „Máte na mysli toho nepřítomného profesora?“ tipla jsem si. „Není úplně obvyklé, aby učitel chodil za školu, řekla bych.“

„Nesmysl! Myslím ševce Cordovana. Tady.“ Ukázal na zprávu o délce pouhých dvou vět.

Stručně se v ní vysvětlovalo, že do jedné ševcovské dílny se za poslední týden již třikrát vloupal neznámý pachatel.

„Prosím, řekněte, že si děláte legraci, pane Jackaby. Píše se tu, že tomu ševci dokonce ani nic neukradli. Je to docela zábavné, ale rozhodně to není případ.“

„Jen se zamyslete,“ nabádal mě Jackaby. „Kdo je proslulý tím, že vniká do ševcovských dílen, aniž by odtamtud něco ukradl?“

„Prosím, pane Jackaby. Neříkejte, že skřítkové.“

„Skřítkové!“

„Nepíše se tu, že by mu ušili krásný pár bot — prostě se jenom vloupali dovnitř. Nejspíš to byl nějaký tulák, co hledal suché místo na noc. Žádní skřítkové.“

„Ale skřítkové to být mohli.“

„Taky to *mohl* být slon — jenže to není ten případ. Upřímně, pane Jackaby, jak často se člověku naskytne příležitost pátrat po pravé dinosaurí fosilii?“

Hank se opíral o pult a sledoval naši debatu.

„Skutečně nechápu, co vám na těch starých kostech přijde tak zajímavé, Rooková,“ prohlásil Jackaby.

„Sám jste mi tvrdil, že se považujete za vědce. Paleontologie je věda, a vzrušující věda! Přece vás to muselo alespoň trochu zaujmout.“

„Vědecky zkoumat můžete cokoliv. Pedologie je také platná věda, a přesto nemám nejmenší zájem civět do hlíny. Daleko raději věnuji svůj čas studiu relevantních, naléhavých záležitostí a přípravě na podstatné výzvy, které mě mohou v budoucnu skutečně potkat. Jaká je pravděpodobnost, že se v životě setkám tváří v tvář s dinosaur? Velice malá. A jaká je pravděpodobnost, že ti mrňaví, tajnůstkářští rošťáci se ještě dnes v noci opět vloupají do Cordovanovy dílny?“ Zamával přede mnou stránkou novin. „Téměř stoprocentní.“

Hank se srdečně zasmál a poplácal Jackabyho po rameni. „Che! Ani trošku ses nezměnil, kamaráde. Prosím tebe, nech tady děvče, ať si užije trochu zábavy. Co říkáte, slečno Rooková? Hned zítra brzo ráno vyrazím zpátky do Gadstonu. Než budu pokračovat do údolí, musím si ve městě něco zařídit, ale můžeme si pak dát sraz a já vás Brisbeemu představím. Teda... jestli vám dá váš nerudnej šéf volno.“ Štouchl loktem do Jackabyho a ten obrátil oči v sloup. Hank Hudson se mi zamlouval čím dál tím víc.

„To vůbec nepřipadá v úvahu,“ prohlásil Jackaby. „Když jsem naposledy dovolil svému asistentovi vést vyšetřování samostatně, vrátil se jako vrubozobý. Potřebuju tu někoho, kdo by se postaral o všechny ty neustále vzdorující účty, jinak na ně zas budu sám.“

„Stejně na ně budeš sám, jestli ti uteče.“ Hudson do Jackabyho znovu dloubl loktem. „Máš přece výjimečný voči — tak se na to děvče mrkni. A řekni mi upřímně: Myslíš, že je ten typ, co by si nechal dobrodružství frknout před nosem? Jakmile se do něčeho zakousne, už to nepustí. To není ve tvém oboru přece tak špatná vlastnost.“

Cítila jsem, jak mě můj zaměstnavatel několik vteřin provtává pohledem, a odolala jsem nutkání začít nervózně přešlapovat. Jackaby se zhluboka nadechl. „Kdyby to tak bylo, měla by nejdřív dojít načaté sousto. Mimochodem, neříkala jste něco o jistém aspektu našeho posledního případu, slečno Rooková?“

V duchu jsem proklínala jeho selektivní pozornost. „Ano. Je to tak. Ale nejspíš o nic nejde.“

„Třídění papírů vám jde lépe než lhaní.“ Jackaby zvedl obočí.

„Jenom jsem o tom maličko přemýšlela,“ přiznala jsem, „a došlo mi, že jsme se paní Beaumontové nezeptali, kde tu kočku koupila. Mohlo by to být důležité — ale taky třeba o nic nejde.“

„Anebo jde o všechno.“ Jackaby přimhouřil oči. „To si určitě zasluhuje další pátrání. Hned ráno ji znovu navštívíme. Omlouvám se, slečno Rooková, ale nejprve musíme dokončit tento případ a zbavit New Fiddleham hrozby divokého, záluďného predátora a teprve poté se můžeme honit za nějakou starou kostí.“

Hank se stále usmíval, ale v očích se mu zablesklo a zbystril. „Zapomněl jsi mi něco říct?“

Jackaby se obrátil zpět k lovcovi a potutelně se usmál. „Proč myslíš, že vyrábím terárium?“

Jackaby před lidmi jen zřídka otevřeně hovořil o povaze svých případů — nejspíš proto, že když mluvil upřímně, lidé měli sklon se smát, pošklebovat a házet po něm různé věci —, ale když teď vykládal Hudsonovi o chameleomorfech, nenechával si nic pro sebe.

Lovci vzrušeně zářily oči a napjatě poslouchal. „Počkat — ta makrela, co jsem chytnul, byla jednou z těchhle chameleonských věcí? Vůbec na to nevypadala — přísaháš, že si ze mě neděláš šprťouchlata? Víš, jak zbožňuju vzácný plemena.“

„Chtěl bys vidět ta kořata?“ zeptal se Jackaby.

„Ta ryba má *kořata*?“

Tři chundelaté kuličky se přesně vešly do Hankovy mohutné dlaně. Hladil je po ouškách a čumáčcích s nevšední něžností.

„Moh bych si jedno nechat?“ Jak se tak mazlil s těmi maličkými tvorečky, kteří mu lezli v náručí, připomínal přerostlé

mimino. „Vždyť mě znáš, Jackaby — dobře bych se vo něj po-staral.“

„Obávám se, že to nepřichází v úvahu,“ odpověděl Jackaby. „Jak už jsem vysvětlil slečně Rookové, jsou příliš nebezpeční. Mnohem raději bych na ně dohlédl sám.“

„Ale nezabiješ je, že ne?“

„Ne, myslím, že ne — ale jestli ti zabíjení roztomilých ko-tátek přijde odporné, tak si uvědom, že právě k tomu *tihle tvo-rové* používají svoje mimikry.“

Hank uložil kořata opatrně zpět do krabice. „No, nemůžu říct, že nejsem maličko zklamanej, ale voceňuju, žes mi dovo-lil se na ně alespoň mrknout. Každopádně budem potřebovat větší krabici.“

„V tom viváriu nepobudou ve svojí současné podobě dlou-ho — to je cíl celého tohohle snažení. Byl bych rád, aby se cítili pohodlně, ale nebudou zdaleka tak nebezpeční, pokud je přinutím co možná nejvíc se zmenšit. Přitom jim zajistím hojnější zdroj potravy. Příslušníci čeledi *gerridae* touhle roční dobou dosahují dospělosti a jen v našem jezírku je jich víc, než zvládne jedna ryba spořádat.“

„*Gerridae*? To je nákej hmyz?“

„Přesně tak. Mám dojem, že se jim též říká bruslařky či ne-přesně vodoměrky.“

„Vodoměrky? Chceš ty roztomilý kořátka proměnit ve vo-doměrky?“

„Nejsou to kořata, nicméně, ano, chci. Když na sebe ti tvo-rové vezmou drobnější, lépe zvladatelnou formu, snáže je udr-žíme pod kontrolou a budeme je moci ponechat naživu, aniž by vyhladili současnou populaci koček.“